

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Pir Sultan Abdal ◆ Tacettin Şimşek ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Tayyib Atmaca
◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Aslan Avşarbey ◆ Halit Yıldırım
◆ Hikmet Başaran ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş
◆ Ramazan Demirtaş ◆ Ali Rıza Güneş ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Kadir Karaman ◆ Celil Çınkır

98 Sayı 21 Nisan 2026

Bozuk

◆ Pir Sultan Abdal

Bu yıl bu dağların karı erimez
Eser bâd-ı sabâ yel bozuk bozuk
Türkmen kalkıp yaylasına yürümez
Yıkılmış aşiret il bozuk bozuk

Kızılırmak gibi çağladım aktım
El vurdum sinemin bendini yıktım
Gül yüzlü ceranın bağına çıktım
Girdim bahçesine gül bozuk bozuk

Elim tutmaz güllerini dermeğe
Dilim tutmaz hasta hâlin sormağa
Dört cevâbın mânâsını vermeğe
Sazım düzen tutmaz tel bozuk bozuk

Pir Sultan'ım yaradıldım kul diye
Zâlim paşa elinden mi öl diye
Dostum beni ısmarlamış gel diye
Gideceğim amma yol bozuk bozuk

Açık k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyibe Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Mortaş*

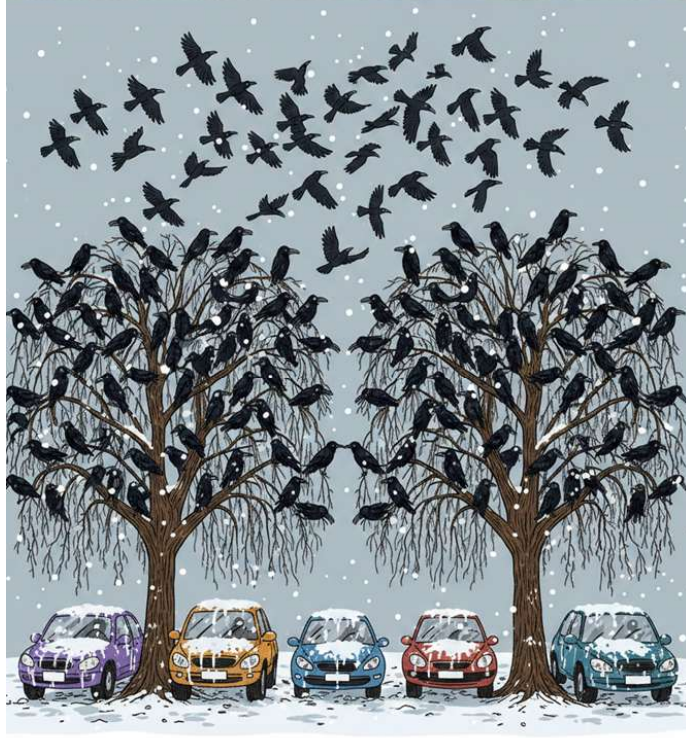
Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkan: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergiet@gmail.com*

98. Sayı Nisan 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Kargalara Tuvalet Eğitimi

◆ Tacettin Şimşek

Ben bu kargalardan davacıyım, arkadaş! Sabaha kadar hiç mi susmazlar? Sonra park hâlindeki arabama lazımlık muamelesi yapma hakkını kimden alıyorlar?

Kargalar yüzünden arabamı iki günde bir yıkatmak zorunda kalıyorum. Attıkları imza iki gün kaldı mı arabamın boyasını yiyor. Üstelik arabamın boyası metalik. Zararımı kim tazmin edecek?

Davacıyım dedim ama nereye başvuracağımı bilmiyorum. Gerçekten kargalarla ilgili davaya hangi mahkeme bakar? Ağır ceza mı, sulh ceza mı, asliye hukuk mu? Mahkeme, kargaları duruşmaya nasıl çağırır? Kargalar avukat tutar mı? Tutamazlarsa devlet, ücretsiz avukat görevlendirir mi? Duruşma nasıl olur? Ben davamda haklı bulunursam hâkim kargalara nasıl bir ceza verir?

Mevsim kış. Evimin önündeki iki söğüt ağacı yapraklarından soyunmuş. Soyunmuş da ne olmuş? Bu kez yaprakların yerini kargalar almış. Ağaca baktığında simsiyah bir bulut gö-

rüyorsun.

Karga mı dedim, affedersiniz, kuzgun. Kuzgun da neymiş canım? Basbayağı karakarga işte. Biraz bilgiçlik taslayalım da Latincesini de söyleyelim: *Corvus corax*.

Sözlük şöyle tanımlıyor: “Ötücü kuşlar takımının kargagiller familyasından; kırlarda, tarlalarda, fundalık yerlerde bulunan, ekinlere zararlı böcekleri ve kemirgenleri yok eden, tüyleri siyah renkte olup mavi renkte parlayan bir tür kuş.”

İşte o kuş; akrabası, sülalesi, aşireti nesi varsa toplamış gelmiş, bizim evin önündeki ağaçlara çökmüş. Gidecek başka yeriniz yok mu arkadaş?

Bir de utanmadan sabaha kadar şarkı söylemezler mi?

Hayırdır kargalar, düğün mü var, bayram mı, miting mi? Yoksa siz politikacı mısınız?

Leyleğin ömrü lak lakla geçermiş. Sizin ömrünüz de gak gakla mı geçecek?

Düğün varsa aşk olsun, biz niye davetli değiliz. Tamam, sizin gibi uçamayız, dal üstünde duramayız ama ağacın altında bir horon teper, bir zeybek oynar, bir bar tutar, neşenize neşe katardık. Şenliğinize katılır, sevincinizi paylaştık. O kadar hukukumuz yok muydu yani? Bak, çok kırıldım, haberiniz olsun. Benim gibi bir halk oyunları uzmanını bu zevkten mahrum etmek yakıştı mı size?

İsterseniz kusura bakın ama arabalar üzerine havadan pikeyle yaptığınız ayıp şeyin affedilir yanı yok. Tamam, biz dünya malına fazla değer vermeyelim ama siz de böyle yapmayın, canım. Bir araba kaç liraya yıkanıp temizleniyor, haberiniz var mı? Oto yıkamacılarla gizli anlaşmanız mı var yoksa bize hıncınız mı? Ne kadar kindar olduğunuzu biliyoruz. Hesabınızı La Fonten'le görsenize! Paris'e gidip onun atlı arabasını kirletsenize! Size hakaret eden oydu. O sizi aptal ilan etti diye bütün insanlara kin gütmeniz hiç âdil değil. Hukukta suçun şahsiliği ilkesi var. Sizin hukukçularınız bu konuda ne düşünüyor?

Yahu kargalar, Allah'tan korkun! Gecenin yarısı, termometreler çatlıyor. Hava sıcaklığı eksi yirmi beş derece. Hiç mi üşümezsiniz, arkadaş? Biz içeride zor ısınıyoruz. Siz bu ayazda o ağacın dalına nasıl tünüyorsunuz? Tünediniz, saatlerce nasıl öylece duruyorsunuz? Soğuk algınlığı, nezle, grip, zatürre nedir bilmez misiniz? Sırtınızda kaban yok, elinizde eldiven yok, ayağınızda bot yok, başınızda bere yok. Sizin kombiniz içinizde mi? Sobanız, kaloriferiniz içerden mi yanıyor?

Öykücü Nurullah Aydın'ın anarşist bir kargası vardı. Siz onun arkadaşları mısınız yoksa? Aynı örgüte mi üyesiniz? Yasa dışı bir örgüt müsünüz?

Bu nedir Allah aşkına? Sabaha kadar vır vır vır vır... Ne konuşuyorsunuz? Nedir halledeemediğiniz?

Her taraf diz boyu kar. Bu zemheride ne yer ne içersiniz? Benim balkona koyduğum yem size yeter mi?

Sabaha karşı kalktım, bir süre kargaları sey-

rettim. Arada bir yer değiştiriyorlar ama çoğunlukla dallar üstünde sabit duruyorlar. Arada bir silkiniyorlar, o kadar.

Şarkılarını da dinledim kargaların. Sonra birden nasıl oldu anlamadım. İki karganın konuşmasına kulak misafiri oldum. Basbayağı İstanbul Türkçesi konuşuyorlardı. Belli ki "tanko" olmuşlar.

"Görüyorsun ya, kardeş, insanlar sıcacık evlerinde mışıl mışıl uyuyorlar. Bizim hâlimiz kimsenin umurunda değil."

"Şeytan diyor ki, al başını, git şöyle sıcak şehirlere; Antalya'ya, İzmir'e. Azıcık dalın ısınsın."

"Git, birader, tutan mı var?"

"Nasıl gideyim? Memleket terk edilir mi? Bizim bahtımıza Erzurum kargası olmak düştü."

"Sahi, senin memleket nere?"

"Anam Karslı, babam Sivaslı."

"Eee? Erzurum ne alaka?"

"Bizimkiler Erzurum'da tanışmış, evlenmişler. Ben de burada doğmuş, Erzurumlu olmuşum. Eksi yirmi beşin kargalarıyız anlayacağın. Ne dersin? Antalyalı ya da İzmirli kargalar Kadir Gecesi yumurtadan çıktıklarının farkında mıdır?"

"Bilmem. Ben de doğma büyüme Erzurumluyum. Annem babam, dedelerim, nenelerim hepsi Erzurumlu. Laf aramızda, yedi göbek Erzurumluyuz biz."

Bir başka dalda iki karga başka bir muhabbeteydi. İşte bunlar ağzıyla, burnuyla (yani gagasıyla) ve diliyle tam anlamıyla Erzurumluydu.

"Eee, daha daha n'eydinsen?"

"N'eydim ğardaş? Gındıllanıp gidirih. Sen n'eydinsen?"

"N'eydim? Görürsen, an bele ğalmışih dallarda."

"Ey ey, şühret! An bu dali bulamiyanlar da var."

Bu kargaların pozitifliğine bayıldım. Aferin! Her şeyden yakınan şu insanlardan sonra iyi

geldi vallahi.

Canınız sağ olsun, kargalar! Aslında suç sizin değil. Belli ki anneleriniz size tuvalet eğitimi vermemiş; “Uluorta, onun bunun arabasını pisletmeyin.” dememiş.

Bakın, size yağ yakmıyorum, yalan borcum da yok; siz çok akıllı, çok zeki, çok yetenekli varlıklarsınız. Azıcık düşünseniz araba kirletmenin ne kadar yanlış olduğunu kesinlikle fark edersiniz.

Davacıyım demiştim ya, vazgeçtim. Adalete güveniyorum ama kargaların mahkûm edilmesine de gönlüm razı olmaz.

En iyisi, kardeş kardeş geçinelim. Konserlerine tahammül edelim.

Bu arada yeni bir karar verdim. Orta yolu bulduğumu zannediyorum. İnşallah kargalar bu iyi niyetimi takdir eder ve gereğini yapar.

Teklifim şu:

Sevgili kargalar, gelin anlaşalım. Birbirimize saygılı olalım. Siz bizim uykumuzu kevgire çevirmeyin, biz de sizin arabalarımıza ettiğiniz hoyratlığı görmezlikten gelemim. Gördüğünüz gibi bizimki daha zor. O at nalı gibi imzalarınızı görüp de görmezlikten gelmek imkânsız. Yine de ilk adım bizden olsun. Fena bir anlaşma olmaz bence. İyi düşünün. Allah muhafaza, öfkeli bir bilek, baltayı kaptığı gibi gelir dayanır, üzerine tespih tanesi gibi dizildiğiniz ağaçların gövdesine. Odun mu yapar, kereste mi tahmin bile edemezsiniz.

Bugün bir maaşıma kıyıp küçük boy bin tane hazır bez alacağım. Hazır bezleri akşamdan ağaçların dallarına asacağım; kargalar kullansın da arabamı kirletmesin diye.

(Yazarın notu: Hikâyeyi yazdığım günün akşamı ağaçlarda bir tek karga kalmadı. Bu duruma nasıl alışacağım, gerçekten bilmiyorum.)

Usul Usul

◆ Hızır İrfan Önder

Bozkır yalnızlığı bendeki yara,
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..
Sadık dostum gölge, yaramı sara,
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..

Kederim taşıyor güne, geceye,
Arzumu yansıtmaz, taktım heceye,
Nasıl güveneyim zalim Ece'ye?
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..

Sessiz sessiz durur önümde bozkır,
Güller ağırlaşırken bülbüller şakır,
Sabah güneş, akşam dolunay şavkır,
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..

Bozkırın mevsimi ağırdır ağır,
Canlısı cansızı sağırdır sağır!
İcabet eden yok! Çağır da çağır.
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..

Sükûti'nin günü geçmez akıcı,
Hem sıcak hem soğuğu yakıcı,
Hasta olsam bulamam ki bakıcı
Kapımı yel çalar, hep usul usul!..

Mavra Meydanı/beş

◆ Tayyib Atmaca

Erzincan'a girdik, başımın üstünde yine üç beş tane kartal gibi bir şeyler dolaşüyor. Anladım ki bunlar canlı yayın kartalları. Mavro Dayılarını görmek için Cumhuriyet Caddesi'ne akın ederler de Erzincanlılar bu canlı yayın içinde olmak istemezler mi? Elbette isterler dedim.

Bir de baktım ki Mahmut Abdullah Arslan, Binali Yıldırım Üniversitesindeki bütün öğrencileri yolun kenarına dizmiş, öğrencilerin başına geçmiş, "Mav-ro! Mav-ro!" diye bir yandan tezahürat yaptırıyor, bir yandan da bayrak sallıyor.

Hoca'yı yıllardır görmüyorum; durup selam vermeye çalışsam 'Tacettin ağabeyimi neden getirmedi?' diyecek. Ben de Tacettin'in Ankara'da toplantısı varmış diye yalan mı söyleyeyim? En iyisi el sallayıp yola devam etmek diye düşünürken Abdullah "Yakala, dayı!" deyip bir heybe fırlattı. Heybeyi boynuma geçirdim. Sağ olsun, kuru üzüm, cevizli sucuk, küçük bir çita bal, iki üç tane de yufka yaptırmış. Okumuş adamın hâli başka. Üniversitede çaycılık yaptığım zamanlarda Abdullah'ın iyi bir hoca olacağını biliyordum.

Erzincan'a girdiğimizde kar hâlâ yağıyordu. Otobüsleri bu hâlde bıraksam bana yakışmaz dedim. Bir el işareti daha yaptım, otobüsler yine beni takip etmeye başladılar. Sivas'tan geçeceğimi duyan dönemin Sivas Valisi S. Sami Kepenek, 'Aşıklar Bayramı'na katılan aşıklara bir selam versin, hiç olmazsa atışacak iki aşığa bir ayak versin.' diye dönemin bürokratlarından, ata dede dostlarımızdan Muzaffer Sarısözen, Ahmet Kutsi Tecer ve Vehbi Cem Aşkun'u görevlendirmiş.

Benim duracak zamanım yok ki. Mecburen 'Dönüşte uğrayacağım.' deyip yola koyuldum. Sağ olsunlar, bir azık çıkını uzattılar, onu da heybenin altından geçirip belime sardım, yavaş yavaş acıktıkça yolda atıştırdım dedim.

Sivas'ı da geçip Kayseri yoluna geldiğimde

baktım ki ilerde dozerler yolu açmışlar. Benim de işim gücüm var, Vali dayım ve misafirleri beni bekliyorlar. Lastiği doğrultup Kayseri'ye yöneldim. Erciyes'in tepesine çıkarsam orada biraz soluklanır, ondan sonra 'Ver elini Erzurum.' der geri dönerim dedim kendi kendime. Ula gardaşlar, ne bileyim lastiğin kendi kafası olduğunu.

Uzun lafın kisası, televizyonlar canlı yayın yaptıklarından Kayserililer de benim Erciyes'e tırmanacağımı düşünmüş, yol kenarlarına ip gibi dizilmişler, beni alkışlamayı bekliyorlar. Kimisinin elinde halka halka sucuklar, kimisinin kucagında bir metrelik pastırmalar. Ah, bir hızımı düşürebilsem, soluklanabilsem! Sucukları boynuma geçirecek, pastırmaları koltuğumun altına alacağım. Neyse, dönüşte bir hâl çaresine bakarız dedim.

"Mavro Dayı çok yaşa! Mavro Dayı çok yaşa!" tezahüratları ile birlikte Erciyes'in tepesine çıktım. Çıkmasına çıktım ama tam durup lastikten ineceğim sırada, lastiğin dayandığı kaya birden kaymasın mı? Aha, sana yeni bir bela. Biz en kestirme yoldan Erzurum'a dönelim derken, teker bizi Ankara'ya doğru götürmeye başladı.

Bu arada dünyadaki bütün televizyonlar yayın akışlarını kesip Anadolu Ajansı'na bağlanarak canlı yayınlara benim şahsımda ülkemizi anlatıyor. Mavro şuradan kaydı, Mavro şuraya kayacak tahminlerinin doğru çıkması muhtemel olduğundan, dönemin Ankara Valisi Nevzat Tandoğan el mecbur, şehir merkezine girebileceğimi de hesaplayarak yollarda gerekli tedbirleri almış, seyrüseferimizin kazasız belsiz geçmesi için elinden geleni ardına koymamıştır diye tahmin ediyorum.

Yolu uzatmayayım, Nevzat ile cangamaya kalmayayım diye şehir merkezine girmedim. Yine de şayet bazı tedbirler almış ise kendisine ayrıca teşekkür ederim.

Dedim ya, bazen lafın birini söyleyip birini

unuttuğum oluyor, onu da sizlerin derin anlayışına bırakıyorum. Kırşehir'i teğet geçtiğimi zannetmeyin, aklımı biraz soğuk vurdu ondan olabilir. Kırşehir Valisi de elbette hazırlıklar yapmış.

Petlas Lastik Fabrikası önünde karargâh kurmuş, beş dakikada altımdaki lastiği gıcır gıcır bir lastikle değiştirdi. Allah razı olsun, demek böyle ince düşünen valiler de varmış dedim kendi kendime.

Ankara'dan bahsediyorduk, kusura bakmayın, bu kabak lastiklerle Ankara'ya girmeye çalışsaydım Tandoğan, Âşık Veysel'e yaptığının on katını bana yapardı. Neyse, önceden yaptığım teşekkürü geri çekiyorum.

Bu arada gerçekten aklımı üşütmüş olabilirim, onun için kusura bakmayın. Neyse ki Kırşehir Valisi imdadıma yetişti. Fabrika müdürünü çağırdı, 'Dönüşte lastiği yenileyin.' talimatı verdikten sonra rahatladım. Kırşehir'den sonra yeni yollar yapmışlar, lastikte yeni olunca yol dayanmıyor. Ankara'nın trafiği alt üst olur düşüncesiyle şehir içine girmeden Eskişehir yolundan vites yükseltmeye başladım.

Polatlı, Sivrihisar derken, bir de baktım ki Eskişehir'e giriyorum. Gedikli Belediye Başkanı Yılmaz Büyükerşen, şehir içinde alt geçit üst geçit olmadığından ve tramvaylar hayatı kilitlemesin diye çevre yolunda bir karşılama töreni yaptı. Büyükşehir Belediyesi Senfoni Orkestrası Şefi eline bir çubuk almış, benim o anda oradan geçişimi yakaladı ve önlü soprano Maria Callas'ı Muttalip Alt Geçidi'nin üstüne çıkararak konserine başladı. Ben sadece alelacele Maria Callas'ın yanağına bir makas atarak yoluma devam ettim.

İnsan bu kadar yolda bu kadar hızla giderken bazı ayrıntıları ister istemez gözden geçiriyor. Bozüyük'lüler de evlerin balkonlarına çıkmış, ben geçerken el sallıyorlardı. Bozüyük-İnegöl arasında biraz sıkıntı çekmedim desem yalan olur. Önüme birkaç geyik sürüsü çıktı ama bereket versin çabuk gördüm. Islık çaldım, hiçbir tekerin altında kalmadı.

İnegöl'den geçerken mobilya fabrikalarının

müdürleri,

'Mavro Dayı kartını ver, birer takım mobilya gönderelim.' dediler. Ben de,

'Ula olum, iki göz odaya hangi mobilyayı yerleştireyim, aklınızdan geçen mobilyaların parasını gönderirseniz makbule geçer.' dedim.

Onlar da gülüşerek,

'Emrin olun, Mavro Dayı.' dediler.

Bursa'ya ömrümde ilk defa giriyorum. Yolda bir otobüs şoförüne sordum:

'Uludağ'a şehrin içinden mi gideyim, yoksa daha kestirme bir yol var mı?'

Şoför sağ olsun, o da dadaşmış:

'Mavro Dayı, Allah senden razı olsun. Erzinca'da yolu açmasaydın Erzurum'dan kalkan bütün otobüsler yolda kalacaklardı. Yeni bir çevre yolu yapıldı. Bursalılara bir selam vermek istiyorsan beni takip et. Yok, Uludağ'a gideceksen de aha şu yoldan devam et!' dedi.

Helal olsun bu Ulaştırma Bakanı'na! Yol yol değil, sanki yarış pisti. Teker öyle kayıyor, öyle kayıyor ki kendimi koltukta gibi hissediyorum.

Neyse, fazla lafa yalan karışır. Bizim dadaşın tarif ettiği yoldan giderek Uludağ'ın başına çıktım. Anlaşılan teker de yorulmuş, kulağıma eğilerek usulca dedi ki:

'Mavro, bana acımıyorsan kendine acı, kaç saattir yollardayız. Bir yerde mola verip ağzına bir şey koymadın. Şu otellerden birisine varalım, güzelce karnını doyur, hava da kararmaya başladı. Gece yola çıkmayalım, seni buranın en kral oteline götürüyüm, ben otoparkta sabaha kadar dinleneyim, sen de güzelce uyu. Gün doğar doğmaz seni Uludağ'ın tepesine tekrar çıkarırım, ondan sonra da ver elini Erzurum!'

Neticede ben de bir insanım, hâlden anlarım. Lastiğin dediği gibi yaptık. Hangi otele yerleştiğimi söylemeyeyim, söylersem reklama girer, canlı yayını zora sokarız dedim ve lastiğimle birlikte istirahat çekildim.

-devam edecek-

Ortadoğu Cehennemi

◆ M. Nihat Malkoç

Ortadoğu bir cehennem
Fail de kurban da aynı!
Silinmiyor gözlerden nem
Fail de kurban da aynı!

Senaryo hiç değişmiyor
Olumluya dönüşmüyor
Ocaklarda aş pişmiyor
Fail de kurban da aynı!

Ortadoğu yanmaktadır
Kana ekmek banmaktadır
Osmanlı'yı anmaktadır
Fail de kurban da aynı!

Bomba yağıyor göklerden
Kan damlıyor bileklerden
Acı gitmez yüreklerden
Fail de kurban da aynı!

Tahran, Gazze kan gölüdür
Ümmet sanki bir ölüdür
İman kalplerin gülüdür
Fail de kurban da aynı!

Öğrenilmiş çaresizlik
Mümkün müdür yaresizlik?
Gönüllerde neşesizlik
Fail de kurban da aynı!

Uslanmayıp çok oldular
Paslı hançer, ok oldular
Tarihte hep yok oldular
Fail de kurban da aynı!

Zalimler 'kazandım' sanır
Başrol, figüranı tanır
Hep aynı oyun oynanır
Fail de kurban da aynı!

Zalim, mazlumu itiyor
Gözlerden kan yaş gidiyor
Tarih tekerrür ediyor
Fail de kurban da aynı!

Muzip Fikirler

◆ Aslan Avşarbey

Aklıma düşünce muzip fikirler
İçimden şiire dökmek geliyor
Baksan şeytana da cazip fikirler
Bütün suçu ona yıkmak geliyor

Mesela sorarsan bence er kişi
Hakkıyla yapandır yaptığı işi
Her kim ki karalar hak edilmiş
Tutup kulağını bükmek geliyor

Çözemedim neden hep alkış toplar
Kendini beğenmiş ukalâ tipler
Desteksiz atarken bomboş hatipler
Sırtıp yüzüne bakmak geliyor

Ne kadar olsam da ahbap sabırla
Sabır da sınırlı genel tabirle
Tepeden bakınca biri kibirle
Ağızına kürekle çakmak geliyor

Makamı koltuğu doldurmayanın
Ve onu oradan kaldırmayanın
Hele burnundan kıl aldırmanın
Cımbızla saçını sökmek geliyor

Sunduğu imkânla belediyenin
Kendine şah halka köle diyenin
Benden ne dilersen dile diyenin
Varıp ümüğünü sıkmak geliyor

Biri sultan olmuş yatmış divana
Kendi bomboş ego çıkmış tavana
Çomak sokar gibi kızgın kovana
Parmağı gözüne sokmak geliyor

Biri var kendince akıl verirken
Esiyor gürlüyor durup dururken
Başköşeye geçip tam otururken
Altından koltuğu çekmek geliyor

Hele bir zat var ki uçmuş ruh hâli
Giydiği elbise evden pahalı
Sırf matraklık görsün diye ahali
Kâğıt kuyruk takıp yakmak geliyor

Kimi de dağları yaratmış gibi
Düşmana dünyayı dar etmiş gibi
Yürürken sanki bir meretmiş gibi
Çaktırmadan bağda takmak geliyor

Bilmem bu huy bana kimden bulaştı
Daha sayacakken dilim dolaştı
Tam sözü bağlarken bir not ulaştı:
Mülkî çok konuşma tokmak geliyor

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on iki-İnanç Pazarı

◆ Halit Yıldırım

Hayreddin bu âlemin en uyanık medyumunu etkilemiş olmanın rahatlığı ile açıldıkça açılmıştı. Ha bire anlatmaya devam ediyordu. İşini şansa bırakmayan Hayreddin Bey, eski usul ile devam etmekte ısrar eden pintileri de ellerinden kaçırmamak için hazırlıklıydı.

“Eski usul muskalarımız da var tabii. Onları da böyle kolye, küpe, bilezik, saat gibi aksesuarların içerisine yerleştirdik. Çok çağdaş ve şık bir görüntü veriyor.” dedi.

Âdem’in gözleri kamaşmıştı. Bu işte daha çok kazanabilirdi. Hem kolye satar hem de dua. Fiyat ikiye katlanırdı. Ellerini ovuşturarak,

“İşte bunlar çok iyi olmuş azizim.” dedi.

Hayreddin ise oltaya gelen balığı hemen ür-kütmemek adına yeni bir sayfa daha açtı katalogdan.

“Bir de artık bilgisayar programlı fallarımız var. Mesela Tarot S5. Felaket bir şey... Önce şahsın adını, annesinin adını, burcunu, yaşını giriyorsun. Beklentilerini yazıyorsun. Bilgisayar hemen falı açıyor. Çok fonksiyonlu.”

Âdem’in bir anda yüzü buruştu:

“Azizim bu bilgisayar işine pek kafam basmıyor. Daha MEDYUM 2’yi bile tam manasıyla çözemedim inan.”

Hayreddin ise avı ile oynamaya kararlı idi:

“Ohoo MEDYUM 2 tarihi oldu Âdem Bey. Şimdi favori olan TAROT S5. Hint fakirleri bile bunu kullanıyor. Artık tasla suya bakma işi bitti azizim. Kameralı kürelerimiz var. Adamı karşısına oturtuyorsunuz. Bilgisayar hemen onun görüntüsünü küreye veriyor. Siz bilgisayar ekranından okuyorsunuz. Adama bu senin cinin diyorsun. Çok süper bir şey...”

Özellikle kadınlar üzerinde çok etkili. Çabuk inanıyorlar. Bakın ben şimdi kendi bilgisayarımda çalıştıracığım programı. İnanın çok müthiş bir şey.”

Hayreddin Bey, programı çalıştırıp Âdem

Efendi’ye gösterdi. Bu arada küre ile ilgili bir tanıtım filmi izletti. Âdem Efendi’nin gözleri fal taşı gibi açılmış, âdeta büyülenmişti:

“Vay be! Bu da çok iyiymiş. Yahu bu işleri yapmak için bilgisayar mühendisi olmak yeterli. O kadar ilim öğrenmeye ne gerek var?”

“Öyle deme abi. Bence senin sekreter kız bu işi çok güzel yapar. Hatta bunun çok ileri modelleri var. Mesela göz okuyanı, parmak izi okuyanı, el içi okuyanı var.

Bir tarayıcı ile işi hallediyorsunuz. Bir de kismetli bağlı hanımlara özel dualı su içeren spreylerimiz var. Çok etkileyici inan. Yani sizin anlayacağınız o eski işler mazi oldu. Yıldıznâme aç, dua yaz, safranlı miskli mürekkep yap, duayı şu saatte yaz... Bunlar bitti artık. Arapça bileni var bilmeyeni var değil mi ama?”

Âdem Efendi aslında gördükleri karşısında hayranlığını gizleyememişti. Fakat bu iş için hem teknoloji altyapısı eksikti hem de sekreteri bu işi öğrendiğinde gidip karşısına dükkân açabilirdi. Ama yine de açık kapı bırakmak da fayda vardı.

“Ben bunları bir düşüneyim azizim. Sen bir katalog bırak ve bize olur fiyatlarını yaz. Bana da sen yine 100 tane muşambalı muska, 100 tane küçük cevşen, 75 tane tuğra kapaklı metal muska ver. Bir de o küçük dualar vardı ya, ondan 500 tane fotokopi çek. Bir A4 kâğıda 8-10 tane sığdır.”

Hayreddin üsteledi:

“Tamam abi, bunları hazırlarım da sen bu tekliflerimi es geçme. Sana katalog üzerinden tam %40 indirim yaparım. Dediğim gibi bunları senin sekreter kız bir haftada öğrenir.”

Âdem Efendi, adamın işi fazla uzatmasını önlemek amacıyla hemen konuyu değiştirdi:

“Yeni buhurlar gelecek diyordun azizim. Onlardan da 5 paket çeşni yap.”

“Abi bak, geçen seferki gibi paketi açıp beğen-

medim diye salarsan geri almam ona göre.”

Bir anda yüzü kızaran Âdem Efendi, hiç bozuntuya vermeden,

“Tamam, tamam zevzek herif... Ha sahi sen bu muskaların toptancısına söyle bazılarının içi boş çıkıyormuş. Şerefsizlik yapmasın. El kadar kâğıdı içine koymuyor.” diye çıkıştı.

Hayreddin Bey de fırıldaklıkta anasının gözüydü. Pişkin pişkin sırtarak,

“Abi ‘içini açmayın çarpılırsınız’ desene. Ben yine de söyleyeyim o adi herife...”

Eh Âdem Efendi bu. Bu kadcılık açığı yakalamış, bırakır mı hiç? Yüklendikçe yüklendi Hayreddin’e:

“Sen öyle diyorsun ama geçen de Arap gazetelerinden kesip muskanın içine doldurmuş azizim. Adamın birisi geldi, bunun içinde dua yok diye. Müşterilerin yanında bir sürü tantana etti. Yani bir tek bu olsa can kurban...”

Geçende bir kadının oğluna nazar muskası vermiştim. Kocasını gitmiş muskayı İmam Efendi’ye okutmuş.

İmam,

‘Bunun içinde Fatiha yazıyor, nazar ayeti yazmıyor.’ demiş.

Yahu şu düştüğümüz duruma bak. Şunun şurası kaç kuruşluk iş? Düzgün yapsın işini. Yoksa külahları değişeceğiz o herif ile.”

Hayreddin, Âdem Efendi’nin yüzüne aval aval bakarak,

“Fatiha hangi duaydı abi. İna ağtayna mıydı? Kulhü müydü?” demez mi?

Âdem bir kahkaha patlattı. Gülme krizine tutuldu. Zoraki kendine gelince,

“Yahu şu işe bak azizim! Daha Elham’ı, Kulhü’yü bilmiyorsun, bir de bize malzeme satıyorsun. Kel başa şimşir tarak... Yok, be oğlum Elham işte Elham! El-hamdü lillahi rabbil âlemin.”

Hayreddin Bey biraz utanmış biraz da şaşırılmıştı. Öyle ya şunun şurasında bu kadar gülecek ne vardı sanki?

“Yaa!”

Âdem devam etti:

“Yaa azizim, sen çocuk iken camiye, kursa gitmedin mi? Eben, deden sana buncacık da din, iman öğretmedi mi? Çok yazık çok! Bence sen hemen internete gir de azcık dua belle. Ölsen murdar gideceen, mafazanallah.”

Hayreddin iyice utanmıştı. Gerçekten de çocukken pek camiye kursa gitmemişti ama ninesi ona bazı duaları öğretmişti. Fakat üstüne durmayınca karıştırıyordu. Hemen sözü başka tarafa çevirmek için bir manevra denemesi yaptı:

“Azizim, ne diye veriydin ki muskayı?”

Âdem Efendi o an ciddileşerek bu konu hakkındaki uzmanlığını karşısındakine hissettirmek için farklı ve bilmiş bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Yahu azizim, baktım çocuğun yıldızı düşük, nazara çabuk geliyor. Bu yüzden bir nazar ayeti yazalım dedim sabiye. Tabii yoğunluk çok... Kendim oturup da muska yazacak fırsatım olmuyor. Hani bir de sana güvenip avuç avuç para veriyoruz. Şu senin hazır nazar dualı, gümüş kapaklı muskadan vereyim dedim. Tabii adam da İmam Efendi’ye götürmüş. O da açmış bakmış ki içi başka. Adama,

‘Bu bildiğin Fatiha suresi. Nazar ayeti değil’ demiş.”

Hayrettin, konuyu dağıtmak için imama yükledi:

“Bak sen şu densize. Sana ne, değil mi? Sen ezanını oku, namazını kıldır. İşgüzar olacak.”

Âdem Efendi, Hayreddin Bey’in bu şekilde üste çıkmasına kızarak sözüne devam etti.

“Ama azizim sonuçta adam imam. En azından okuması var. O da biliyor ne, nedir. Öyle olur mu? Namazını kıldırarak, ezanını okuyacak ama sen de yaptığın iş ile ona güven vereceksin. Adam diyecek ki ‘Âdem Efendi bu konuda ilim, irfan sahibi. Ona güvenebilirsiniz.’

Reklamın iyisi kötüsü olmaz. Eğer onun içinden nazar ayeti çıksaydı bak sen o zaman bizim itibara? Ama tabii ben de altta kalmadım.

‘O bu işlerden anlamaz. Fatiha suresinin bin bir derde devası vardır. Nazarı da evelallah gi-

derir.' dedim.

Bir de,

'Bu muskada görünmez yazıyla yazılmış gizli du-
alar var.' dedim.

Adamı göndersem de sonuçta içinde bir kuşku
kaldı. Sen o şerefsiz toptancına söyle nazar ayeti
hangisiyse iyice sorsun soruşturursun onu yazdırıp
koysun muskaların içine. Kafasına göre iş yapma-
sın. Valla çarpılır sonra ben de açamam onun ki-
lidini."

Hayreddin Bey bu diyalogdan, Âdem Efendi'nin
de nazar ayetini bilemediği anlamını çıkarmıştı.
Deminden beri kendini ezikleyen bu adamın bu
açığını iyi değerlendirmeliydi. Alaycı bir üslupla,

"Azizim yoksa sen de mi bilmiyorsun nazar aye-
tini?"

Âdem kötü yakalanmıştı. Ama bozuntuya ver-
medi:

"Yok daha neler! Nazar ayetini bilirim elbette.
Ama her şeyi de bilmek zorunda değilim. Madem
bu işe soyunmuş o zaman o öğrenecek azizim."

"Yok, yok azizim, sen bu işi azcık bilmiyor gibi-
sin. Üfürüyorsun gibi geldi bana. Seni gidi çakal..."

Âdem de işi gırgıra vurmaya karar verdi. 'Şuna
bir zarf atayım.' dedi içinden.

"Ne bileyim azizim, ben bu işi mecburiyetten ya-
pıyorum."

"O zaman gerçek medyum değilsin. Peki, senin
asıl mesleğin nedir azizim?"

"Meslek bu işte..."

"Tahsilin?"

"Ben ilkokuldan sonra okuyamadım azizim. Ba-
bam beni sanayiye çırak verdi. Biraz kaportacıda,
biraz elektrikçide, biraz motorcuda çalıştım ama
hiçbirinde dikiş tutturamadım. Sonra bir Veteri-
nerin muayenehanesinde çalışmaya başladım.

Adamın birisi köpek getirdi. Aşı yapacaktık. Ben
zaten köpekten korkarım. Köpek bana bir saldırdı.
Canımı zor kurtardım. Bir keresinde de bir ineğe
iğne yapacaktık. Bana tekmeyle bir geçirdi ben has-
tanelik oldum. Baktım bu iş bana göre değil. Onu
da bıraktım azizim."

-devam edecek-

Gibi Gibi

◆ Hikmet Başaran

Olur olmaz, eh dedim
Atıma bindim, deh dedim
Ayağıma çok mih yedim
Nallar gibi, nallar gibi

Taşlı, lastikli sapandım
Sürüklenen bir tapandım
Bir açıldım, bir kapandım
Fallar gibi, fallar gibi

Vedalaştım da öpüştüm
Hasretlik ile kapıştım
Sağ üst köşene yapıştım
Pullar gibi, pullar gibi

Kel başımı kaşıyamadım
Hiç mutlu yaşayamadım
Bir gülü taşıyamadım
Dallar gibi, dallar gibi

Su doldurdum su testine
Çamur sıçrattım büstüne
Abanamadım üstüne
Çullar gibi, çullar gibi

Tadım yoktu, tuzladılar
Şokladılar, buzladılar
Uzattıkça uzattılar
Yollar gibi, yollar gibi

Mal istemem, heybem dolu
Hakikattir, Hakk'ın yolu
Hikmet, bir Allah'ın kulu
Kullar gibi, kullar gibi

Müslüman, Sen Uyumana Bak

◆ Halil Manuş

Neler oluyormuş Çeçenistan'da
Katliam varmış Doğu Türkistan'da
İşi ne Coni'nin Afganistan'da
__"Bir olun, dağılmayın..." dese de Hak;
__Duyma(!) Müslüman, sen uyumana bak!

Avrupa'nın göbeğinde daha dün
Bosna'da yapılan vahşeti gördün
Sıra Suriye ve Mısır'da bugün
__"Bir olun, dağılmayın..." dese de Hak;
__Duyma(!) Müslüman, sen uyumana bak!

Zulmü yaşarken yıllardır Filistin
Bitmedi, bitmeyecek de gafletin
Ya körsün, ya kapalı basiretin
__"Bir olun, dağılmayın..." dese de Hak;
__Duyma(!) Müslüman, sen uyumana bak!

Parmağında oynatırken İsrail;
Seyirci kalacak dünya, iyi bil
Gücün yok, bari kalpten buğzet *Halil*
__"Bir olun, dağılmayın..." dese de Hak;
__Duyma(!) Müslüman, sen uyumana bak!

Merkep Döndü Eşeğe (Sırtı Acıyan Eşeklere İthafen)

◆ **Murat Canbolat**

Eşeği çağırılmışlar ağanın düğününe,
Hiç sevinmemiş eşek, sövmüş doğduğu güne.

Eşek eşekliğine doyamadı, doyamaz;
Eşeklik baki kalır, eşek adam sayamaz.

Bir başka eşek sormuş, “Neden mutsuzsun ?” diye;
“Yersin buğday, arpayı bir çuvalda hediye.”

Eşekliğin destanı Şeyhi’den miras kaldı,
Kimisi sahiplendi, kimisi ibret aldı.

Soruya sinirlenmiş, keşke sormaz olaymış;
Eşeğe soru sormak, çok büyük bir olaymış.

Sırtlarında semer yok, eşeğin sırtı kanar;
Belki biri alır da eşek hayırla anar.

“Ya odun bitti evde ya da tükendi suyu,
Onca yükü çekmekten değişmiş huyu suyu.

Bu eşeklik mesleği kalıcı bela mıdır?
Eşeği öldürdünüz, sela o sela mıdır?

Yoksa beni düğüne neden çağırırsınlar?
Gece gündüz durmadan kızıp bağırırsınlar ki.”

Artık yaya kaldınız, tabanları yağlayın;
Bu eşeğin ardından ağlayın da ağlayın!

Çağrıldığımız yeri, iyi sorgulamalı;
Sevildiği için mi, iyi kurgulamalı.

İyilik iyiliktir, Allah için yapılır.
Başkasına yapılan, nankörlükle tepilir!

İşe yarıyor diye çağrılıyor belki de,
Nasılsa eşek fazla, fırsat kollar tilki de.

Canbolat Murat biner çok eşeğin sırtına,
Dilegelenler bilmez, neden dinmez fırtına.

Bitince menfaati, uzaklaşır çokları;
Gel deftere kayıt et, kötü günde yokları.

APP Plaka Alarmı/iki

◆ Mehmet Pektaş

APP plaka meselesi gündemdeki yerini koruyordu. Memlekette bazı konularda olduğu gibi bu konuda da herkesin bir fikri, söyleyeceği bir sözü vardı. Sürücülere 1 Nisan'a kadar süre verilmesiyle vatandaşlar biraz olsun rahatlamıştı. Pimpirikli vatandaşlarımız plakalarını zaten değiştirmişti, değiştirmeyenler de 1 Nisan'a kadar evelallah halledecekti.

Bir kısım garantici vatandaşlarımız ise panikle hareket etmeyi doğru bulmuyor, birbirlerini "Hele biraz bekleyelim." diye teskin ediyordu.

Bir kısım vatandaşlarımız ise bu bir defa ertelendi arkası gelir, önce yılbaşına kadar süre verirler. Yılbaşına doğru bir erteleme daha olur. Sonra zaten seçim sath-ı mailine girilir ve af sezonu açılır düşüncesindeydi.

Bir kısım vatandaşlarımız ise elle geleni düğün bayram bellediklerinden cezaymış, trafikten menmiş umurlarında değildi. Konu açılınca ellerini şöyle bir sallayıp "Bize sıra gelene kadar ohooo!" diye "oo"ları uzatmakla meşguldü.

Bir kısım vatandaşlarımız sadece bu işte değil her işte sona kaldıklarından Aladağ'dan serin durumdaydılar. Vatandaşlarımız kısım kısım saymakla bitmeyeceğinden biz gelelim Necati Bey'e.

Necati Bey, trafik bürodan da Şoförler Odasından da umduğunu bulamamıştı. Eve döndükten sonra aracının karşısına alıp 17 senelik plakalarını tekrar kontrol etti. 06 APP... Hiçbir sorun görmüyordu.

"Şu kahvedekilerin boşboğazlığı..." diye söylenirken karısı Fikriye kapıda belirdi:

"Ne oldu, halledebildin mi plaka işini?"

"Bir şey yok plakada hanım. Bizim kahvedekiler içime kurt düşürdü."

"Aman aman bir şey olmasın. Biraz önce televizyonda 140.000 lira ceza yazılacak diye

haber vardı."

"O haber sahte plakalarla ilgili. Bizi kapsamıyor."

"Ne bileyim? Bizimki de APP olunca telaşlandım."

"Haydi sen bir kahve yap da çardağın altında içelim." diyerek konuyu kapattı Necati öğretmen. Daha da açmayacaktı aslında. Ne var ki başını yastığa koyup gözlerini kapattığı anda önünde ceza makbuzları uçuşmaya başladı. Kulaklarına ise telsiz sesleri geliyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana döndü durdu. Uykuya daldığında saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Uykuya dalmasıyla trafik polislerinin peşine düşmesi bir oldu. Bu yaşa gelmiş adam, polisten kaçacak değildi elbet; hemen aracını sağa çekti. Ehliyetini, ruhsatı daha sorulmadan polisler uzattı. Polislerden birisi Necati'nin ehliyetini sorgularken diğer polis plakayı kontrol ediyordu.

Kendinden emin sakın sakın bekleyen Necati, plakaya bakan polisin sesiyle sarsıldı:

"Amirim bu plaka APP!"

Bir anda diğer polisler de plakanın başına üşüşmüştü.

Amir, kestirip attı:

"Derhal cezai işlem uygulayın!"

Ne olduğunu bile anlayamayan Necati, eline tutuşturulan kalemle 140.000 liralık ceza makbuzunu tam imzalamıştı ki gözlerini açtı. Soluk soluğa kalmıştı. Trafikte değil yatağında olduğunu anlayınca rahatladı:

"Neyse ki rüyaymış." dedi mırıldandı.

Başka şeyler düşünmeye çalışarak tekrar gözlerini yumdu. Yumdu yummasına ama uykuya daldığı anda kendini yine direksiyon başında buldu. Peşindeki ekip otosu; ışıklarını yakmış, siren çala çala onu kovalıyordu. Sağa çekmek yerine bu defa kaçmayı tercih etse de çok geçmeden yakayı ele verdi.

Polis memuru, Necati'nin ehliyetini alıp

bilgilerini kontrol etti:

“İkinci ihlali yapmışsın! 280.000 lira ceza keseceğiz. Araç da trafikten 60 gün men edilecek. Neden kaçtığın şimdi anlaşıldı.” dedi öfkeyle.

Necati, rüyada olduğunun farkında olmadığından kendini savunmaya çalıştı:

“Memur Bey, ilk cezayı rüyamda yemiştim. Bu benim ilk cezam.”

Polis, ceza makbuzunu doldurmaya başlamıştı bile:

“Bizi ilgilendirmez beyefendi, burada böyle görünüyor.” dedi sesinin en sert tonuyla.

Çaresizce önüne uzatılan evrakı imzalayan Necati, makbuzu katlayıp cebine sokarken arabanın açık kapısını çat diye çaptı. Kapıyı öyle sert çarpmıştı ki sıçrayıp uyandı. Alnındaki terleri, pijamasının koluyla sildi. Derin bir nefes aldı.

“Rüyaymış, şükür.” diyerek yataktan kalktı. Ayak yoluna doğru giderken saat 3’e geliyordu.

“Bakalım bu defa ne kadar ceza yiyeceğiz?” diye söylenerek önce yatağa sonra da çok geçmeden rüya âlemine girdi.

Bu defa trafikte olmadığı için sevinçliydi. Ellerin kelepçeli olduğunu fark edince sevinci kursağında kaldı. Kollarına giren iki gardiyan onu sürükleyerek götürüyordu.

“Suçum ne? Nereye götürüyorsunuz beni?” diye sordu.

Gardiyanlardan birisi cevap verdi:

“30 sene yatarın var.”

Necati, kulaklarına inanamıyordu:

“Ne 30 senesi kardeşim, adam mı öldürdük sanki?”

“Dahadabeteri. APP plaka kullanıyormuşsun. İki defa ceza yemişsin aklın başına gelmemiş. Resmi belgede sahtecilikten hüküm giydin.”

“Oldu olacak idam edin bari.” dedi Necati.

Diğer gardiyan,

“Bana kalsa bir dakika bekletmem ama ne yaparsın kanunlar böyle hafif.” dedi.

Koğuşun kapısında Necati’nin ellerini çözdüler.

Gardiyanlardan biri koğuşun kapısını açtı:

“Haydi bakalım gir içeri. Allah kurtarsın!” dedi.

Diğer gardiyan hemen uyardı arkadaşını:

“Acımayacaksın böylelerine. Allah kurtarmasın ne demek? Cenazen çıksın, diyeceksin.”

“Haklısın.” dedi diğeri. “Ağız alışkanlığı işte.” Sonra sesini sertleştirdi:

“Seni gidi toplumun yüz karası, seni gidi trafik canavarı haydi oyalanma, gir içeri!”

Necati, sabah karısı uyandırınca kadar cezaevinde kaldı. Bir önceki rüyada arabadan inerken vites kolundaki tespihi eline almıştı. Sabaha kadar içeride elde tespih volta attı durdu. Son kararını vermişti, başına bela olan APP plakalı aracını satacaktı. Kahvaltı sofrasında konuyu açtı:

“Fikriye ben arabayı satmaya karar verdim. Zaten fazla da kullanmıyoruz. Durduk yere masraf...”

Fikriye bu ani çıkışa anlam verememişti:

“Bu da nereden çıktı durup dururken?” diye sordu.

Durup dururken çıkmamıştı aslında sabaha kadar yattığı cezaevinde uzun uzadıya düşünmüştü bu konuyu. Fikriye’ye cezaevi zamanlarını anlatmadı tabii.

“Şu APP meselesi de başımıza dert olacak. Satalım kurtulalım.” dedi.

“Ee hani kanun bizimle ilgili değil, sahte plakalarla ilgili diyordun?”

“Bu işlere belli olmaz ki hanım. Bugün sahte plakalara ceza getirirler. Yarın bizimki gibi APP serisi plakası olanlara...”

Fikriye, kocasına engel olmayacaktı:

“Nasıl münasipse öyle yap.” dedi.

Kendini uzun bir tartışmaya hazırlamış olan Necati, kararını hanımına bu kadar kolay kabul ettirdiği için içten içe büyük bir sevinç duydu. Bu sevinç yüzüne küçük, küçücük bir gülümseme olarak yansdı.

-devam edecek-

Sözüm Türkçedir

◆ Ramazan Demirtaş

Farklı farklı diller yaratmış Rahman
Ondan konuştuğum sözüm Türkçedir.
Yüreğime çınğı düştüğü zaman
Özümü kavuran közüm Türkçedir.

Düğünde bayramda sevginin dili
Hüzünde tasada bir tuttuk eli
Doğudan batıya estirdik yeli
Avazım Türkçedir yazım Türkçedir.

Gurbete düşünce hasretlik çeken
Vuslatta sevinçten gözyaşı döken
Acılar yüklenip boynunu büken
Dertlerim Türkçedir sızım Türkçedir.

Atadan dededen kutlu bir töre
Ad koydum yurduma dilime göre
Dilini kaybeden girer kabire
Kıyamete giden kozum Türkçedir.

'Pardon' sizin olsun özür dilerim
'Selection' neyime derim 'elerim'
Kuzu olur kurt görünce melerim
Pitbull buldog neymiş tazım Türkçedir.

Pizza size kalsın var çörek kömbe
Suşi burger bilmem yerim ben köfte
Sevmem party game'i toyum eğlence
Kendime özgüyüm hazım Türkçedir.

Oba de oymak de nedir bu site
Hamburger mi dedin kıyılmış ete
Bir teori çıktı bir mantalite
Belleğim Türkçedir tezim Türkçedir.

Omar ile Çomar

◆ **Ali Rıza Güneş**

Yüz yaşında iki yaşlı, karlı pencereden baktı
Gelip soranları yoktu, vefalı dost çomar hariç
Akrabanın akmadığı evi aktı, gözü aktı
Oğlu, kızı kalmamıştı, bir vefasız Omar hariç

Yaş odunlar atıyordu, tütüp duran sobasına
Kuru soğan konar mıydı, nâna hasret sofrasına
Sabır şükür yağıyordu aş pişmeyen odasına
Omar, asla damlamazdı, bir tek dostu kumar hariç

Çok yetersiz beslenmekten çıkmadılar ilk bahara
Tek mirasçı tez damladı, dalıp baktı boş ahıra
Çomar yadırgayıp çöktü; o da erdi muradına
Vefasız vefa yoktu, kanı bitmiş damar hariç.

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on sekiz

◆ Hacı Musa Tuncer

O an kendirden bir kurtulsa Teber Tahir'in boğazını sıkıp atacak derecede hiddetlenerek,

"Vay şerefsiz vaay, vay şerefsiz vaay! Demek bunu yapan da sensin hı? Dooru sööle. Babamı sen mi öldürdün? Aere bu doğruysa seni ganımınan boğar öldürürüm. O goca göödeni yere sererim, sen biddin ulan şerefsiz. Sen biddin!" dedi.

Teber Tahir,

"Doğru tabiim ulan itin eniği. Babanı ben geberddim ben! Zamanın behrinde ormanı yakıp iki evlek tarla açdım deyi golcular zabıd duddu. Baban olan o Gara Gamber'e otaa yavlardım, yakardım: 'Arkamda ol Gamber. Bu yangını Tahir çıkarmadı, burası babasından meres galan bir tarla de!' dedim. Bana ne dedi biliyon mu?"

'Tahir, ben yalancı şahadlık yapmam. Sen ged gendine başga bir yalancı şahad bul.'

Dedi de ne oldu? Baban Gara Gamber canıyanan ödedi, canıyanan. Yaa... Dul galan anan Cıngıllı Fadım'ya cib acidim. 'Bari, gel seni nikeheme alıyım, ortada galma. Evimin yanına bir göz oda yapıyım, ayuucumda dur. Ye iç, kimsiye möhteç olma. Ben varyiedli adamım. Gılincımın iki tarafı da keser. Gül gimin geçin.' dedim. Amma anan olacak o galtak gabil edmedi. Ben sizi hangi beşe'e beliyem ulan? Oldu biddi babana, sa'a, anana, hadda gapınızdaki tavıklarınıza gadar kenim var. Bu kenim seni öldürsem de bidmiyecek. Bunnarı nediin annadıyom, itiraf ediyom biliyon mu? Ben söölüyem. Sen gebermeden önce bil ki içim soosun deyn diyom. Ayrıca bu iş seniinen bitmiyeceeg, Senin burada olduunu görüp bilen Varyenni Ali iti de geberecek. Gebersin ki ortada şahad mahad galmasın. İkinizin üleşini de Cahana tuvallıyacaam. Babanda seni çok özlemiştir, bir an eveli ged ki çabıg gaviş ona." dedi.

Ulak Mulla, Teber Tahir'in bu dediklerini duyunca baygınlık geçirdi, direğe asılı vaziyette kendini parçalayarak Teber Tahir'in yüzüne tükürdü, ağza alınmayacak küfürler sarfetti.

Fakat Teber Tahir oralı dahi olmadı. Yine pis pis, kakhaha atıp güldü.

Ulak Mulla,

"Vur ulan beni şerefsiz, vur! Vursana lan! Gavurun gunnadı. Öldürsene lan beni?" derken sesi kısıldı. Kısık sesiyle devam etti: "Hani mehkemede yemini billah ediyodun? 'Ben bişet yapmadım, Gara Gamber'i Bodur Hasan öldürdü.' diyodun? Bodur Hasan'ı tehdit eddin deel mi şerefsiz? Adamcaaz boşyere 24 sene mapıs yaddı, gençliği biddi, çoru çocu'ntil irezil oldu. Soura da köyü terk edip geddiler. Biz de onnarı duşmanımız belledik, yıllarca gavca dööş eddik. Yazzıg, güneş deel mi piç gurusu? Anacaazım genç yaşında dul galdı, bizler ortalıkda permeperişan böyüdük, yetim galdık. Ulan hey it eniği, moskof gavuru Tahir. Nediin vurdun ulan babamı? Ne isdiyon bizden hey Allah'dan gorgmaz? Yetmedi mi yapığların? Beni köyüme sıgdırmıyon. Yolumu kesiyonuz. Ulan ben Cıngıllı Fadım'ın oğluyusam, babam Gara Gamber'in hayfını senden almaz mıyım? Hemi de ilk fırsatta cehennem dibine göndermez miyim seni? Vay adi köpek vaay. Vay şerefsiz Vaay!" diyerek ağladı.

Teber Tahir, kakhaha atarak Ulak Mulla'nın tüm kılcal damarlarına dokunarak,

"Şindik, baban gimim sen de geberip gedecen, hanimin Perişan Perihan denen o gadın da dul galacag. Bari onu nikeheme alıyım hı ne dersin?" dedi ve kırbaç Ulak Mulla'nın gövdesine indirirken,

"Durr, şerefsiz durr! Galdır ellerini yokarı. Camii duvarına işiyen köpeek. Seni takyonos gavuru seni, seni dinsiz imansız seni! Şeytanın bile aklının yetmedi goca şeytan seni! Gıpırdama ulan şerefsiz, gıpırdama! Bir adım dahi atma! Söyledikleriyin hepiciini duydum. Herkesin namıssı senin gimim namıssıza mı galdı ilan goca döyyüs? Yalancı seeteker. Aralık muzusu. Gaatil pezavak seni! Elini indirmeden arka arka duvara yanaş. Yanaş lan duvara!" Derken, bir eliyle tabancasını Teber Tehir'in

üzerinde tuttu, bir eliyle Ulak Mulla'yı kendirle bağlı olduğu direktan çözdü. Bu şahıs Variyenli Ali'ydi.

Ulak Mulla'yı zevkle öldürmeyi planlarken bir anda şoka uğrayan Teber Tahir'de bet beniz kalmadı. Korkusundan altına etti. Öldürüleceğini anladı. Elleri havada titreyerek,

"Al'ede ben eddim sen eyleme" diyebilirdi ancak.

Elleri çözülen Ulak Mulla,

"No'lur Al'emmi gurban oluyum, bu keeşi gendi ellerimle ben öldürüyüm. N'olur bunu ba'a bırak yavlarıyom!" dedi.

Variyenli Ali,

"Temam yeanim, senin haggın, sen öldür. Bu gavvad ölümü çoğdan hak eddi. Cendermiye neem iş galmasın. Annının ortasına sık. Bir an eveli cehennemini boylasın." dedi ve umman yabancıasını Ulak Mulla'ya uzattı.

Ulak Mulla, tabancayı eline alır almaz direkmen Teber Tahir'in alınına doğrulttu,

"Şimdi gebereceksin şerefsiz. Az önce eke eke gonusuyodun, it gimi ürüyodun, ne namus guydun ne şeref, şimdi gonus bahim. Şu melmekedden bir pislik temizlensin bari." dedi ve gözünü bile kırpnadan Teber Tahir'in bacaklarına iki el ateş etti.

Teber Tahir,

"Yandım anam!" diye bağırıp, iki dizinin üzerine çöktü.

Ulak Mulla,

"Şerefsiz o'olun Sünepe Süllü nerede lan?" diye bağırıldı, arkasından tekme ile iteleyip yere yuvarladı onu. "Variyenli Al'emmimi öldürme yegdedi öyle mi?"

Teber Tahir, davar damının içindeki davar atıklarına belenmiş haliyle,

"Habarım yog Milla yeanim. N'olur beni öldürme, yavlarıyom sa'a. Ne dersen dutarım." dedi.

Ulak Mulla,

"Sa'a bundan kerli yaşamak haram. Bu babam için." dedi. Tetiğe dokundu. Teber Tahir'i tam alnının ortasından vurdu. Teber Tahir kanlar içinde sessiz soluksuz yere uzandı. Ulak Mulla "Bu anam için, bu benim için, bu Va-

riyenli Al'emmin için." diyerek, her biri için tek tek Teber Tahir'in göğsüne şarjörü boşalttı.

Davar damından gelen Silah seslerini duyan Coruk Cevriye bir telaşla,

"Amanın bu da ne? Bizim söz diğnemez gavvur herif, anere Millı'ya vurdu. Vay Milla vayyy, vay yetim Milla vayy! Yetişin ümmeti Müslüman, yetişin çabıg!" diye bağırarak ayak yalın başı kabak, o ağır gövdesiyle, davar damının yokuşuna doğru, emekliye emekliye, kambur haliyle, var gücüyle seyirtti.

Bu arada, Variyenli Ali'yle Ulak Mulla yerdeki boş kovanları toplayıp damın kapısını kilitlediler, kilidi ormanın içine doğru fırlattılar, Hemen olay yerini terk edip, davar damının arkasındaki ormanlığa girip kayboldular.

Nefes nefese, davar damına yetişen Coruk Cevriye, damın kapısını ayağıyla vura vura, zorla kırıp açtı.

"Allah'ım Millı'ya bir bişed neem olmıyaydı." diyerek İçeri girdi. Bir de baktı ki ne görsün? Düşündüğünün tam tersi. Kocası Teber Tahir'in cansız bedeni boylu boyunca uzanmış, kanlar içinde, duvarın dibinde yatıyor. Bu hali gören Coruk Cevriye, gayet sakin ve olgun bir şekilde, büyük bir soğukkanlılıkla,

"Öldü'ü Teber Tahir, öldü'ü? Geç bile galdın geeç. Millete eddiin eziyetin bedeli bööle olur işde. Akıllı ol herif dedikce eycenkiye guduruyodun, 'Hüs avrad! Senin aglın yetmez.' diyodun. Elif gelinimi bile suçsuz yere babası evine gönderdiydin seen. Kimsiye gün dışlıg vermiyodun. Heeç şaşırmadım heç. Ava gediyoudu avlandın işde. 'Gara Gamber'i sen mi öldürdün herif?' dediim de beni öldürücüydü. Kimsenin ganı yerdaalmazmış görüyon mu? Bunu ee belle Teber Tahir. Aha şu gözümde senin için bir damla yaş bile gelmiyo, gelmez de. Ged şindik öte düynede cuvabını ver verebiliyosan!" dedi. Kendi kendine söylenerek, davar damından çıktı. Evi ile davar damının arasında bulunan tümsek bir kelinin üzerine oturdu. Durumu, karşı yamacında bulunan komşularına haber verdi.

-devam edecek-

Bize Ne Oldu?

◆ Kadir Karaman

Sen nerede, ben nerede?
Her birimiz bir arbede,
Biteriz harp ede ede,
Bize ne oldu be gardaş?

Talan hemen her şeyimiz,
Kirlenmiş, nemiz var temiz
İşgalde mi ki ülkemiz?
Bize ne oldu be gardaş?

Cemaat yok, câmi dolu,
İtaat yok, âsi dolu,
Kararttık nurlu hak yolu,
Bize ne oldu be gardaş?

Hep bir ağlar bir gülerdik,
Ayrılmak mı? Asla derdik,
Bu duruma nasıl geldik?
Bize ne oldu be gardaş?

Bitmiş kardeşlik, komşuluk,
Kavgalı hep çoluk, çocuk,
Her şeyimiz çürük, bozuk,
Bize ne oldu be gardaş?

Yarın mahşerde acaba,
Çekilmek yok mu hesaba?
Yöneldik ayrı mihrâba,
Bize ne oldu be gardaş?

Karşılaşır konuşmayız,
Selamlaşıp danışmayız,
İyiliğe çalışmayız,
Bize ne oldu be gardaş?

Tüm engelleri aşmaya,
Gücümüz yoktur koşmaya,
Yanaşmayız barışmaya,
Bize ne oldu be gardaş?

Ayrıyı, gayriyi bırak,
Perişan, hâlimize bak!
Etmez misin, sen de merak?
Bize ne oldu be gardaş?

Mahvettiler böyle böyle,
Vatanımız döndü çöle,
Küskün gönül sevgi ile,
Bize ne oldu be gardaş?

Müminler kardeşti hani?
Olamadık buna kânî,
Birleşmeye nedir mâni?
Bize ne oldu be gardaş?

Seven sevdiğince yaşar
Sev de, sonsuzluğu başar.
Asgari bu hale şaşar,
Bize ne oldu be gardaş?

Durumumuz tam rezâlet,
Olduk âdilere âlet
Duymuyoruz hiç nedâmet,
Bize ne oldu be gardaş?

Hak kelâmı yaslı rafta,
Kardeşlik sâdece lafta,
Birleşmek zor aynı safta,
Bize ne oldu be gardaş?

Söyle bu nasıl hürriyet?
Ne huzur var ne âfiyet,
Öde öde bitmez diyet,
Bize ne oldu be gardaş?

Dinimiz bir, kitabımız,
Bir kiblemiz, mihrâbımız,
Niçin ayrı hesâbımız?
Bize ne oldu be gardaş?

Olmayacak İşler

◆ Celil Çinkır

Dikkat etmelisin sağlığın için
Aşı çiğnemedi yatarsan olmaz
Sana yakışmayan işlerden kaçın
Karga makamında ötersen olmaz

Hoşgörülü davran, kullanma kini
Güldürme kendine şeytanı, cini
Kandırmaya kalkma kendi kendini
Besmeleye yalan katarsan olmaz

Bağını koparma gam dağıtandan
Uzak durmalısın düş ağrıttandan
Habersiz kalarak olan bitenden
Gaflet uykusuna yatarsan olmaz

Vicdanından yana korkun olmalı
Üstünde edepten kürkün olmalı
Caniden, zalimden farkın olmalı
Zulmeti temaşa edersen olmaz

Aynası olmalı hâlin insanın
Emrine amade olma şeytanın
Kırk yalan söyler her bir yalanın
Pisliği yalanla örtersen olmaz

Atalar sözünden alarak esin
Destursuz olmalı işi herkesin
Başını küçükken ezmeli kesin
Yılanı koynunda tutarsan olmaz

Kontrol eyle her sözünde sen seni
Sanmasınlar seni gönül korsanı
Arkadaş listene giren insanı
Messenger' da sık sık dürtersen olmaz

Bilemezsin seni nasıl özlerim
Eserini el âlemden gizlerim
Ay yüzünü görmek ister gözlerim
Delibal burnunda tütersen olmaz

Açikkara Kitaplığı

